

לאחר ימים ארוכים של הפלגה החל צ'ין-צ'ין לחוש קר עז בעצמותיו, ופרותו סמרה.
כשעגנה האניה בחוף, ראה צ'ין-צ'ין מרחוק דמיות בצבעי שחר לבן, וחשב לעצמו:
"אולי אלה פגדות? אולי אבא שלי נמצא ביניהן?"

למרבה האכזבה, כשהתקרב צ'ין-צ'ין הוא ראה שהדמיות אינן דבי פגדה אלא עופות.
לאט ובהסוס הוא התקרב אל העופות, וראה שהם עומדים קרוב-קרוב זה לזה,
ולכל אחד מהם ביצה קטנה על הרגלים.
הם התנועעו לאט-לאט ויצרו מעגל בתוך מעגל.

צ'ין-צ'ין התבונן בהם מפתע.
הוא פנה אל אחד מהם ושאל: "מי אתם, ומה אתם עושים?"
ענה לו העוף הקטן: "אמא שלי הטילה ביצה ויצאה אל הים להביא אכל, ואבא שלי
שומר עליה ומחמם אותה על הרגלים עד שאמא תשוב מן הים.
אנחנו פינגווינים קיסריים, ככה זה אצלנו."
צ'ין-צ'ין היה המום. הוא גמגם: "מה... אתה אומר ש... שכלם כאן אבות?"
כן, ענה לו הפינגווין, "כלם כאן אבות."

עד שהגיע הערב, צ'ין-צ'ין והפינגווין כבר היו חברים טובים, והפינגווין הזמין את צ'ין-צ'ין לישון עם הפינגווינים הקיסריים על השלג. לפני שהם נרדמו ספר הפינגווין כי אביו ישאר לדגור על הביצה במשך החרף כלו, עד שאמו תחזור מן הים ותחליף אותו.

באותו לילה יללו הרוחות וסופת שלגים השתוללה, ולצ'ין-צ'ין היה קר ורטוב. הפינגווין התקרב אליו כדי להתחמם יחד, אבל זה עזר רק קצת... למחרת שוב נפעם צ'ין-צ'ין למראה האבות הפינגווינים ואמר לעצמו: "אולי אשאל אם מישהו מוכן להיות אבא שלי?" אך כששטף את חברו במחשבה לאמץ לו אבא פינגווין, הוא השיב לו בחיוך: "זה לא מתאים. אתה כל כך גדול ואם תחבק אותו, אתה עלול למעך אותו. הוא לא יכול להיות אבא שלך".

וצ'ין-צ'ין חשב לעצמו: "האמת היא שהרבה יותר נעים להתכרבל בפרוה של אמא שלי מאשר בנוצות של אבא פינגווין, ובכלל, אבא פינגווין הרי כבר תפוס."

הלילות בשלג היו קשים, אז מקץ ימים אחדים הודה צ'ין-צ'ין לחברו על הארוח, ואמר לו שלמרות קבלת הפנים החמה, הקר מקריע אותו והוא כבר ממש מצנן. החברים נפרדו לשלום, וצ'ין-צ'ין המשיך בדרךכו.